

Nr 407.

Av herrar andre vice talmannen **Magnusson** och **Sandström**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 41, angående främjande av planmässigt sparande samt inrättande av en statens bosättningslånefond m. m.

I propositionen nr 41 angående statliga bosättningslån åt nygifta har Kungl. Maj:t i sitt förslag till förordning åtnöjt sig med att såsom bevis för äktenskapssyfte föreligger föreskriva, att lysning skall ha tillkännagivits innan lånet utbetalas. Även om frågan ej skulle äga större praktisk betydelse, anse vi det principiellt viktigt, att detta stadgande skärpes därhän, att lånet ej må utanordnas förrän genom vigselbevis eller annan tillförlitlig uppgift styrkts att äktenskapet ingåtts. Då lysningen som bekant icke är för parterna förpliktande, kunna fall — låt vara fåtaliga — inträffa, då lån utbetalats men äktenskapet trots lysningen av någon anledning ej kommit till stånd eller då lysning uttagits blott för att erhålla lånet men kontrahenterna sedan ändock föredraga att utan äktenskap sammanbo. Då bosättningslånen avse att främja äktenskapsbildningen, kan någon eftergift i denna punkt ej vara tillräddlig eller lämplig; likaså kan ifrågasättas, huruvida icke även i övrigt en starkare kontroll än Kungl. Maj:t ifrågasätter kan vara lämplig för att trygga lånemedlens uteslutande användning för det avsedda ändamålet, nämligen bosättningen. Sådana ändringar i förfaringssättet vid lånens utbetalande synas dessutom kunna genomföras utan att några avsevärda olägenheter därav behöva vållas för de lånesökande. Vi förutsätta nämligen som regel, att lånen vid ansökningens ingivande, d. v. s. före äktenskapets ingående, av myndigheterna beviljats och att meddelande därom tillställts kontrahenterna, som vid planerandet av sina inköp sålunda ha vetskap om att lånebeloppet står till deras förfogande. I regel torde dessutom uppsättningen av möbler m. m. i det nyinredda hemmet ej ske förrän ganska omedelbart före vigseln; likaledes torde betalningen till leverantörerna i de flesta fall ej ske eller behöva ske förrän efter vigseln; skulle någon leverantör ändock kräva säkerhet vid de beställda varornas levererande, torde möjligen betalning ur det beviljade bosättningslånet kunna säkerställas.

Även om bosättningslånet användes för inköp i olika affärer av utrustningsartiklar, kan ett uppskov med betalningen intill dess lånet utfaller säkerligen erhållas. Ej heller lär härigenom någon fördyring av artiklarna behöva inträffa, då den betalningsgaranti, som redan ett beviljat bosättningslån innebär, säkerligen fördelaktigt påverkar inköpsprisen.

Att finna de lämpliga formerna såväl för den av mig ifrågasatta kontrollen som för utbetalning enligt här angivna förutsättningar, torde ej möta några oöverkomliga svårigheter och lära av Kungl. Maj:t kunna utformas.

Då vi sålunda anse att förändringar i av oss föreslagen riktning skulle vara välbetänkta för bibehållandet av god och sund ordning och ej heller medföra några nämnvärda olägenheter för kontrahenterna hemställa vi,

att riksdagen vid behandlingen av propositionen nr 41 angående statliga bosättningslån föreslår sådana ändringar att i lånevillkoren införes stadgande om vigsel som villkor för lånens utbetalande och att kontrollen över lånens användande för avsedda ändamål göres fullt effektiv.

Stockholm den 9 februari 1937.

Karl Magnusson.

Nils V. Sandström.
